

▮ *Tömpe Péter*

Egy hullámfalra

Nem érti a fövényre épült mozi a partra vetett paklit,
 a létratokot, ami nem csak létratok,
 holott falán egy bója, önnön süllyedését
 úsztatja át, mintha képlovas vetítene bőr alól —
 a kép múltával,
 a képet aztán, mintegy teljesebbé téve,
 az orgonából kijátszva a levegőt,
 azaz kopogtatásához érve,
 avagy a csend beálltával
 szavamba nem vág hullám,
 kelyhét a víz nem emeli számhoz,
 ízéhez nem szólok már édes nyelvvel,
 csak tovább imádkozok,
 mondván: kell legyen egy törölköző,
 az égből szállni vállra,
 vigaszul, hozzá,
 ki a parton levegőért kapkod,
 helyettem is,
 vagy más módon hinni,
 míg Óceánunk nevet nyel,
 könnyel vagy közönnel,
 hány korty egy ember, kérdi,
 mintha csak én kérdezném,
 abrosz tövéből, azoktól távol,
 kik álmukban ruhástól úsznak,
 még egyszer látni a vízből kihantoltat,
 és egytől egyig úszóleckék,
 szemükben lebeg a bója,
 aminek falán önnön süllyedését uszítja magára a gépész,
 de a fövényre épült mozi nem fogja fel a partra vetített adut,
 szándékban álló fokozatát a létratok,
 és csak mint néma tanmedence
 tengernyi hallgatáshoz,
 járul arányként szavad
 a számhoz.

